

ГАРАБАНДАЛЬСЬКИЙ МЕДАЛИК СЦІЛЮЄ В ГОЛЛЯНДІЇ

(Переклад з англійського оригіналу, поміщеного в журналі *Garabandal International*, число за жовтень-Груйень 2009р.)

З Божої ласки можу написати своє свідчення для оприлюднення в журналі *Garabandal International*. Я хочу подякувати Господу Богу, Пречистій Діві, святому Йосифу, Марті Робін і всім, хто молився й жертвував за мене своїм терпінням тут в Голляндії, як і по цілому світі. Я безмежно вдячна за ваші молитви й терпіння. Всі ми є частиною Божої родини під охороною Святого Духа.

Я була три місяці в лікарні й сім місяців в реабілітаційному шпиталі, а вернулася до дому, до своєї **"Трояндової дачі"** в свято П'ятидесятниці, 2009 р.

Наприкінці липня, 2008 р., мене прийняли до лікарні, але лікарі не могли знайти причини моїх болів. Після двох тижнів, мене відпустили до дому, але наступного ранку я знову почувала себе дуже хворою. Мое тіло напухало водою. Звідки це взялося? В часі операції на шлунок і коли я перебувала в реанімації після неї, я заразилася бактерійною інфекцією.

Мені уділили тайну Єлеопомазання, після чого мені стало трошки легше. Тоді перевезли мене до Академічного Шпиталю в Утрехті, де я перебула три місяці. Після багатьох досліджень, лікарі нарешті прийшли до висновку, що в мене є запалення селезінки. Лікарі не могли обіцяти, що зможу вернутися до дому на Різдво, але казали, що будуть старатися. Чейже я була критично хвора.

На початку місяця жовтня, місяця св. Вервиці й особливого почитання Пречистої Диви Марії, відвідала мене приятелька, що працює в гарабандальському апостольстві, й сказала мені, що 7-го жовтня Гарабандальський Центр в Голляндії організує молитовний вечір в наміренні сцілення. На цей вечір запрошені д-р Михайло й Олена Рожелюки з Канади. Тому, що я була дуже, дуже хвора, для мене неможливо було взяти участь у цій відправі. Тож Маріянна, моя приятелька, взяла мою фотографію на ці моління, щоби п-во Рожелюки могли помолитися за мене. Я була вичерпана, критично хвора і легені почали відказувати. Я молилася одного вечора до Господа й сказала: **"Якщо Ти хочеш мене сцілити, Ти можеш. Я залишаю все і приймаю волю Божу. Більше з цим боротися не можу, більше вже не маю сили. Нехай буде Твоя воля..."**

В тій хвилині я побачила Господа. Він глибоко зідхнув і, солодко усміхаючись, сказав: "Тепер можу починати!" Я відчула великий спокій і почувала в собі глибоке розпруження. В цей час я три рази стукала до небесних воріт, але кожного разу хтось торкався мого рамени, щоби я верталася назад: "*Ще не твій час.*" Це Богородиця, що стояла за мною, така лагідна, ніжна, тиха, одягнена в біле, з усміхом на обличчі. О, як хотілося впасти Їй в обійми!

Тоді сталося велике чудо. 15-го жовтня, я ще була дуже хвора. А 16-го жовтня, біля мого ліжка стали лікарі й заявили: "Ми вирішили відлучити всі медичні інструменти -- капання, трубки, дожильне харчування." Яке osvobodження! А після трьох місяців я вже була знову на ногах! Тоді сталося щось дивного.

Я була цілком забула про молитви за сцілення, аж раптом прийшло до мене усвідомлення, що я була сцілена через заступництво Пресвятої Богородиці. Це через Марію, через Її материнську допомогу, що я змогла, після 7 місяців реабілітації, повернутися до дому, до моєї «Трояндової Дачі».

Під час молитов за сцілення, на які зійшлося багато людей, пані Рожелюк помолилася над моєю фотографією. Серед молитви вона сказала "Їут щось діється"...Навіть Маріянна Віндмаєр запримітила особливу присутність Святого Духа.

Велике чудо сталося 16-го жовтня, 2008 р. після ґарабандальських молитов за сцілення, з участю д-ра Михайла й Олени Рожелюків і інших.

Тепер я в дома. Моє перебування в шпиталі тепер лишень тихою згадкою. Я почуваю себе на багато ближче до Господа Бога, більше довіряю Йому, більше віддаю себе Йому, поділяю більше з Ним, розмовляю з Ним, жертвую все моє щоденне життя, любов і терпіння Йому. Нехай буде воля Твоя.

Дякую Отцю і Сину і Святому Духові. Алилуя . Амінь.

